Küçük Gelincik

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Gelincik

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Gelincik keşfetmeyi çok severdi. Yumuşak karamel kahverengi tüyleri ve krem rengi karnı uzun otların arasından süzülürdü. Büyük, yuvarlak kehribar gözleri pırıl pırıl parlardı. Güneşli bir sabah, daha önce hiç görmediği bir çayır buldu. Çiçekler başlarını sallıyor, kelebekler dans ediyordu. 'Ne harika bir macera yeri!' diye ciyakladı. Kırmızı boyun bağını sıkıca bağladı ve içeri koştu.

Çayırın ortasında minicik bir tarla faresi oturuyordu. Kızıl kahverengi tüyleri, soluk gri bir yüzü ve kocaman koyu gözleri vardı. Patilerinin etrafında altın rengi ışıltılar parıldıyordu. Tek mavi boncuklu, örme ot bileziği takıyordu. Gelinciği görünce donup kaldı. 'Merhaba!' dedi Küçük Gelincik. 'Ben buralarda yeniyim. Adın ne?' Fare hiçbir şey söylemedi.

Tarla faresi dönüp hızla kaçtı. Küçük Gelincik onu kovalamadı. Oturup bekledi. Kısa süre sonra fare bir yoncanın arkasından baktı. Işıltıları hafifçe parladı. 'Ben utangacım,' diye fısıldadı. 'Sorun değil,' dedi Küçük Gelincik. 'Ben de sessiz olabilirim.' En sıcak gülümsemesini gösterdi. Fare biraz daha yaklaştı. 'Ben Fare,' dedi.

Fare, Küçük Gelinciği çayırın gizli bir köşesine götürdü. 'Bak,' dedi. Orada, yabani otlara dolanmış eski bir oyun alanı duruyordu. Kaydırak paslanmış, salıncaklar hareketsiz, atlıkarınca sıkışıp kalmıştı. 'Unutulmuş,' diye iç çekti Fare. 'Artık kimse burada oynamıyor.' Küçük Gelinciğin gözleri kocaman açıldı. 'Onu onarabiliriz!' dedi.

Fare önce oyun alanına, sonra Küçük Gelinciğe baktı. 'Neden yardım edesin ki?' diye sordu. 'Çünkü oynamak eğlencelidir,' dedi Küçük Gelincik. 'Ve çünkü dostlar birbirine yardım eder.' İnatçı bir yabani otu çekiştirdi. Fare onun küçük patilerinin çalışmasını izledi. Işıltıları titreşti. 'Belki ben de yardım edebilirim,' dedi yumuşak bir sesle. Onun yanında bir otu çekti.

Bütün sabah çalıştılar. Küçük Gelincik yabani otları çekti, Fare de ışıltılarıyla onları kaldırdı. 'Işıltıların harika!' dedi Küçük Gelincik. Fare kızardı. 'Sadece mutlu olduğumda çalışırlar,' dedi. Küçük Gelincik su şişesini paylaştı. 'Al, biraz iç,' dedi. Fare bir yudum aldı. Işıltıları biraz daha parladı. İlk kez gülümsedi.

Sonra salıncakları onardılar. Küçük Gelincik sağlam sarmaşıklar buldu. 'Bunları bağlayabilir misin?' diye sordu Fare'ye. Fare başını salladı ve sarmaşıkları birbirine ördü. Çalışırken patileri ışıldadı. 'Bunda iyisin!' dedi Küçük Gelincik. Fare'nin koyu gözleri parladı. 'Yardım etmeyi seviyorum,' dedi. Salıncakları yan yana astılar. 'Şimdi birbirimizi sallayabiliriz,' dedi Küçük Gelincik.

Atlıkarıncayı ittiler. Gıcırdadı ve inledi. 'Sıkışmış,' dedi Fare. 'Birlikte deneyelim,' dedi Küçük Gelincik. İttiler de ittiler. 'Bir, iki, üç, başla!' diye bağırdılar. Yavaşça atlıkarınca dönmeye başladı. Fare güldü. 'Başardık!' diye sevindi. Altın ışıltıları etraflarında döndü. Başları dönene kadar döndüler.

Sonra kaydırağı temizlediler. Küçük Gelincik pası pürüzsüz bir taşla ovdu. Fare ışıltılarıyla parlattı. 'Pırıl pırıl oldu!' dedi Küçük Gelincik. 'Artık kaymak güvenli,' dedi Fare. 'Önce sen kay,' dedi Küçük Gelincik. 'Yok, sen,' dedi Fare. 'Birlikte kayalım,' dedi Küçük Gelincik. Yukarı tırmandılar ve yan yana aşağı kaydılar, yol boyunca gülerek.

Kısa süre sonra başka hayvanlar da görmeye geldi. Bir tavşan, bir kirpi ve iki sincap otların arasından baktı. 'Biz de oynayabilir miyiz?' diye sordu tavşan. Küçük Gelincik, 'Elbette! Herkese yer var,' dedi. Fare tedirgin oldu. Ama Küçük Gelincik onun patisini tuttu. 'Onlara atlıkarıncayı gösterebilirsin,' dedi. Fare gülümsedi ve öncülük etti.

Oyun alanı hareketliydi! Tavşan salıncakları itti. Sincaplar atlıkarıncada döndü. Kirpi kaydıraktan kaydı. Küçük Gelincik herkesin sırasının gelmesine dikkat etti. 'Sıradaki sen olabilirsin,' dedi kirpiye. 'Sonra da sen,' dedi tavşana. Fare onun paylaşmasını ve yardım etmesini izledi. Işıltıları her zamankinden daha parlak oldu. Ona güvenmeye başladı.

Atıştırma zamanı geldiğinde Küçük Gelincik meyvelerini herkesle paylaştı. En büyük meyveyi Fare'ye verdi. 'Teşekkür ederim,' diye fısıldadı Fare. 'Sen iyi kalplisin.' Küçük Gelincik gülümsedi. 'Sen de iyi kalplisin,' dedi. 'Oyun alanını ışıltılarınla onardın.' Fare etrafındaki mutlu hayvanlara baktı. 'Sanırım öyleyim,' dedi. Mavi boncuğu parıldadı.

Güneş batmaya başladı. Hayvanlar vedalaştı. 'Yarın yine gelin!' diye seslendi Küçük Gelincik. Fare geride kaldı. 'Başta senden korkmuştum,' dedi. 'Neden?' diye sordu Küçük Gelincik. 'Çünkü yeniydin,' dedi Fare. 'Ama paylaştın, yardım ettin ve adil oynadın.' Onun patisini tuttu. 'Artık benim dostumsun,' dedi. Küçük Gelinciğin içi ısındı.

Ertesi gün oyun alanı daha da kalabalıktı. Haber yayılmıştı. Kuşlar salıncak takımından şarkı söylüyordu. Bir fare ailesi kaydırakta kıkırdıyordu. Küçük Gelincik ve Fare yan yana durup izlediler. 'Başardık,' dedi Fare. 'Birlikte başardık,' dedi Küçük Gelincik. Fare'nin ışıltıları güneş ışığında dans etti. Artık onları saklamıyordu. Onlarla gurur duyuyordu.

O günden sonra çayırdaki oyun alanı hiç sessiz kalmadı. Küçük Gelincik ve Fare her gün orada oynadı. Oyuncaklarını paylaştılar. Sırayla oynadılar. İhtiyacı olan herkese yardım ettiler. Diğer hayvanlar da onlardan öğrendi. Oyun alanı çayırın en mutlu yeri oldu. Ve her şey küçük bir gelincik ile büyülü bir tarla faresiyle başladı.

Küçük Gelincik büyük bir ders öğrendi. Güven büyüden doğmaz. İyilikten doğar. Paylaştığında, yardım ettiğinde ve adil oynadığında dostlar sana güvenir. Fare de bunu öğrendi. Cesur olmanın ve iyi kalpli birine güvenmenin harika şeylere yol açabileceğini öğrendi. Ve eğer o çayıra bir gün gidersen, mutlu dostlarla dolu bir oyun alanı göreceksin, hepsi iyilik sayesinde.